

Berite in dajte drugim!

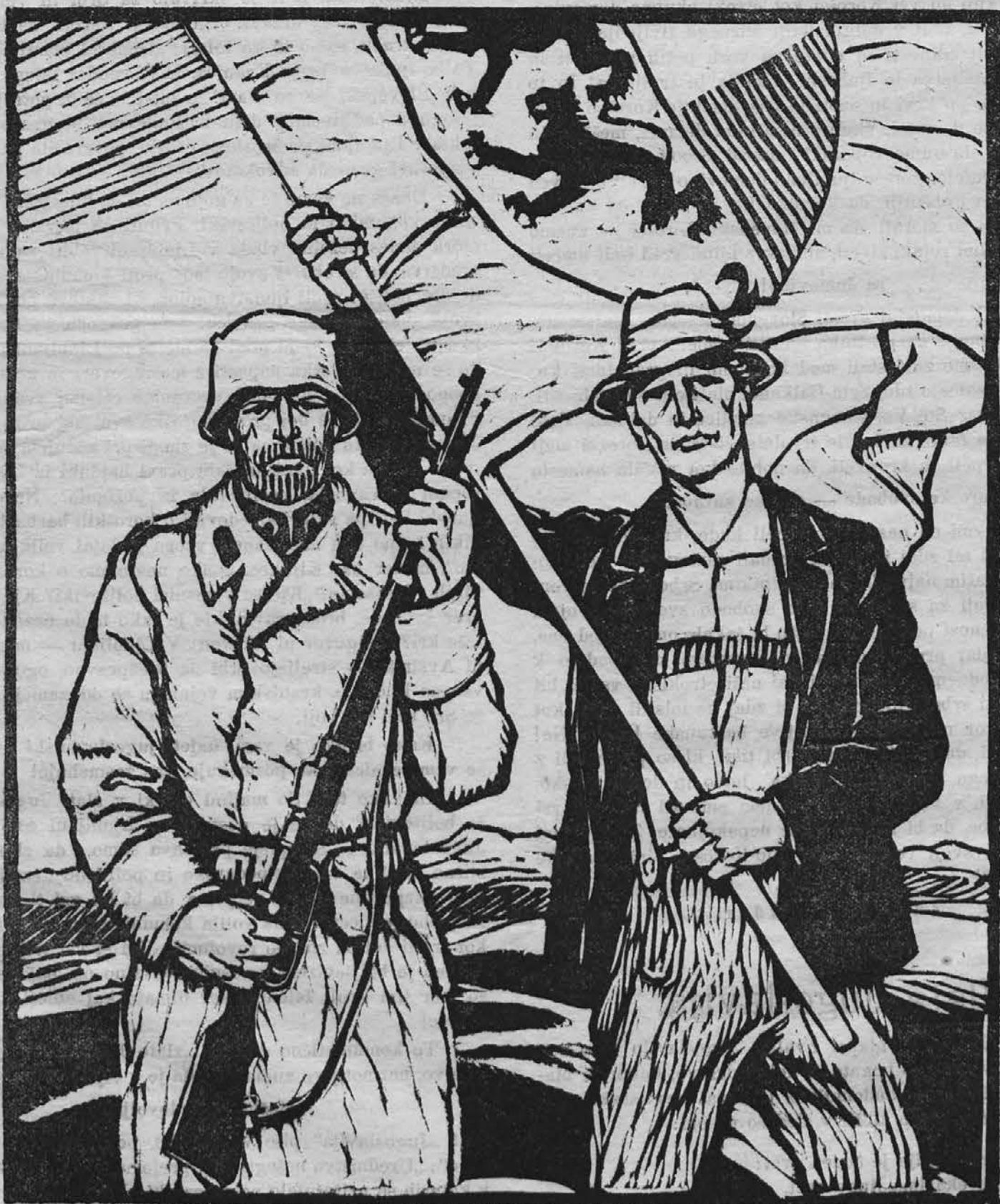
Koroško Koroščem

Št. 27.

Celovec, dne 10. maja 1920.

Št. 27.

V spomin na koroške boje aprila—maja 1. 1919.



Ohranimo domovini zvestobo z roko in s srcem!

Korošci spodnje dežele!

Eno leto je že minulo, odkar so Čuši pri Velikovcu butnili z glavo ob železno steno, ki smo jo jim mi Korošci postavili v spodnji deželi. Tam pri Velikovcu so hudo dovolj občutili tuje, da je to bil fovš evangeli, katerega so jim bili pridigovali jugoslovanski duhovniki o nas, ko so jim bili pravili, kako hrepeneče mi čakamo, da nas „rešijo“ Čuši! Mi koroški Slovenci smo vrinjencem in hujskačem pokazali, da naša ljubezen do skupne domovine ni manjša kot ta nemških naših rojakov, pokazali smo, da smo vselej pripravljeni, z našimi rojaki vkup darovati kri in vse, kar je naše,

za svobodo Koroške!

Zedinjeni v zvestobi smo slovenski in nemški „sibenarji“ na vseh bojiščih Italije in Bosnije trpeli in krvaveli. Tudi ob zadnjem prelivanjem krvi smo se Korošci, Slovenci in Nemci, z našimi koroškimi regimenti na krvavih poljih Galicije, Srbije, Tirolskega, Zgornje Italije in Goriškega — slej in prej zvesti — čudovito bojevali. Rama ob rami smo trpeli mi slovenski Korošci z našimi nemškimi rojaki revščino in krvavo smrt in — Bog je nam priča! — ni bilo ničesar, kar bi nas od rojakov ob skupnih nevarnosti bilo ločilo.

A ne samo v hudih dneh nevarnosti smo čutili in vedeli, da slišimo vkup mi vsi Korošci kot otroki skupne domovine, bratje in sestre, tudi v dolgih letih mirnega življenja je nas vodil vkup čut edinosti in enote na vseh potih mladosti in starosti, prijateljstva in ljubezni, veselja in trpljenja! In to naše sorodstvo po krvi in enoti je nas Spodnje-Korošce zopet na novo najdljo v vrstah vkup z nemškimi delavci, meščani in študenti, da obranimo roparski napad Srbov in Čušov na skupno nam deželo, goreče ljubljeno domovino! Pri Velikovcu so Čuši na novo občutili, da koroška kri ni „župa od knedelnov“, spoznati so morali, da mi slovenski Korošci ne znamo samo z nemškimi rojaki živeti, ampak z njimi vred tudi **umreti**

za domovino!

Neutrudno smo domovini zvesti Slovenci meseca v malem številu premogočnega nasprotnika naučili rešpekt pred Korošci!

Korošci! smo zató stali med krogli in granatami Lahov, da nam vzamejo zdaj Srbi-Balkanci plačilo naše hrabrosti, našega junaštva? Ste Ve, slovenske kmetice in dekleta, Vaše sinove in Vaše fante zató dale tri dolga leta na koroški meji zmrazovati, trpeti in krvaveti, da dobite kot plačilo namesto

koroške svobode — srbsko sužnost?!

Mislite, da so oni od nas, ki so trpeli hudo, krvavo smrt, to zaslužili, da bi mi zdaj izdali in prodali samovoljno našo koroško deželo našim največjim nasprotnikom, Srbom, ko so vendar oni darovali za svojo in našo svobodo svoje življenje?! **Sramota in sužnost** pod srbsko pečo bi čakale one par od nas, ki pozabijo zdaj pred ljudskim glasovanjem, da spadajo k prostem, svobodnem ljudstvu! Bi naj naši otroki na vselej bli obsojeni, ostati srbski hlapci, ker bi zdaj ne mislili dalje kot na jutri, kakor nas vabijo zapeljive balkanske kače? Nel Nismo pozabili, da so bili ravno Srbi tisti, ki so povzročili z umorom bivšega prestolonaslednika hudo in dolgo vojsko. Nismo pozabili, s katerim navdušenjem smo šli tudi mi vsi v boj proti Srbe, da bi kaznovali te nepokoježe. Zdaj bi naj pa postali po svoji volji mi Spodnje-Korošci državljani te srbske države?!

Zdaj ne in nikdar!

Zlata Jugoslavija.

General Majstrovi hlapci hvalijo Jugoslavijo črez vse mere: Ni na svetu tako bogate in dobre države, kakor je blažena Jugoslavija! Nek hudomušnež je zbral vse izreke prepevajočih hlapcev in jih zložil v sledečo pesem:

Jugoslavija je čuden svet;
Smreka ima lipov cvet,
Na Krašu rasti lepi gozd,
Fige daje brezov gozd;
Grah je vedno v klaaju,
Zabe r'glajo dan za dnom v maslu,

Konji žrebijo deset mladičev,
V vaseh je polno kranjskih ptičev;
Krava daje strašno mleka,
Da se teško pa Dravi odteka.
V vsaki hiši imamo polno medu,
Nikjer ni slišat o hudem gladu!
Namesto hoditi po kozjih stezdah,
Se vozijo že po železnih cestah,
Denarji se vozijo po barkah
Iz Amerika in delijo se po žakljah.

**Ko bi mi Korošci vse verjeli
Bi zares le slabi um imeli!**

Krvavi Mene-tekkel.

Huda nevihta stoji nad Jugoslavijo: Železničarji in železniški delavci so štrajkali, v Sarajevu so peičali študente, jugoslovanski oficiri in študenti stojé na strani ruskega boljševika Ljenu, ljudstvo strada, denarno stanje Belgrada je strašno, cela hišica SHS poka na vseh krajih in koncih, poka in omahuje . . .

Ljubljanski listi se skrivajo za Srbi in vpijejo, komunisti grozijo naši državi! „Slovenski Narod“ se trese od samega strahu, samo to ga tolaži: „General Semiljenič ne spi!“ Ta bo ljudstvo, ta bo Kranjca, ki je vendar istega naroda kakor „Slovenski Narod“ sam! že zatrl in če bi potreboval k tem „Bogu dopadljivemu“ delu mašingevere in granate. Kri je tekla v Ljubljani po srbskem orožju, povzročila pa je to prelivanje kri gospoda advokatov.

Danes ne vemo še za gotovo, ali so bile žrtve v Ljubljani zares komunisti in boljševiki. Pribiti pa moramo dejstvo, da mora danes deželna vlada v Ljubljani rabiti zadnja, slednja sredstva, da si obdrži svojo moč proti komuniste svoje lastne dežele, boljše: proti ljudstvu sploh, ki zahteva po dolgem času svoje svete človeške pravice! Ista gospoda — Brejc, Müller in Smedej — je, ki je pred 15 meseci po Ljubljani pridigovala, da se mora Koroška napasti z mašingeveri in granatami, ista gospoda, ki se je lagala nesramno celemu svetu, posebno Francozem, da je boj proti Koroško svet boj proti boljševike. Jugoslovanska vojaščina se je zlasti pri zadnjem vltomu v Koroško kazala kot Janičari, kot pravi hajduki iz Balkana gori, ropala in ravbala, posiljevala in požigala. Nesramni ljubljanski listi pa so pripovedovali o koroških barbarih in boljševikih in po tem nesramnem vzoru je lajal velikovski „Korošec“, moder naš Kljukec, enako nesramno o koroških boljševikih. Vprašamo: „Kje so v resnici boljševiki? Kje je ljudstvo brez svobode, brez pravic, kje je tako hudo nezadovoljno, da teče kri?“ Odgovor ni težaven: V Ljubljani — mislimo, da to ni Avstrija — streljajo Srbi na brezpravno, ogoljufano, prevarano ljudstvo, kranjskim vojakom se odvzamejo puške, ker se Srb tudi teh boji.

Kako bridko je vam, najeti jugoslovanski hujskači, ko se vam resnica tako posmehuje, vas zasmehuje!

In kako to?! So majhni otroki v zlati Jugoslaviji tudi že boljševiki? da se je postrelil v Ljubljani celó otročiček! Jugoslovansko časopisje priznava samo, da zbira komunistična stranka vse gospodarsko in politično nezadovoljne — ker prezpravne —. Ni verjetne, da bi bli vsi ti boljševiki. V Zagrebu je sicer večina volila komuniste, na celi Hrvaški več kot tretji del za rudečo revolucijo. Ali si vsi ti predstavljajo, kakšen je boljševizem v resnici? Gvišno ne, pač nezadovoljni so, ker jim kruli želodec, ker nimajo kaj obleči, ker nimajo pravic!

To komunistično gibanje „zlate Jugoslavije“ je nam ne-lažnivo, nezmotljivo znamenje, da je v tej „blaženi“ državi

množina nezadovoljnih!

List „Jugoslavija“ piše v šte. 96. pod napisom: „Glasovi bede“: „Uredništvo našega lista prejema dan za dnevom pisma, v katerih se pritožujejo posamezniki ali pa tudi po več skupaj nad današnjimi neznosnimi razmerami, nad draginjo, pre-majhnimi plačami itd. Dasiravno je ton nekaterih pisem precej radikalen in oster, so vendar tožbe popolnoma upravičene. (Potem navede tri pisma in zaključí:) Navedli bi jih lahko

še celo vrsto, pa vsaj itak vsa izzvené v eni in isti akord. Iz tega tudi lahko vidimo, kako nastajajo pri nas boljševiki, ki prav za prav niso boljševiki."

Da so ti „glasovi bede“ tako živi in glasni, se ne čudimo, ko beremo zopet v „Jugoslavija“ (števil. 98.): **Lepe ministre imamo:** Minister za agrarno reformo hodi večerjat k veleposestnikom (opomba: kje ostane, jugoslovanski hujskači, potem agrarna reforma, o kateri zlobudrate??), minister za železnice se tri mesece ni brigal za železniške zahteve, nazadnje pa se je skrtil za generalom. O ministru Šurminu je pa v sredo, na četrti dan stavke, službeni dopisni urad javil, da je ta mož v ministrskem svetu interpeliral, to je, stavil vprašanje radi stavke! Bog zna, ali že vedo vsi ministri, da imamo štrajk? Mogoče bo še kdo stavil vprašanje. „No, menimo, to je bridko dovolj, za nas slovenske Korošce pa jasno dovolj, da spozna tudi zadnji od nas, kako „lepo“ se regira v tej „blaženi“ balkanski Jugoslaviji. Delavec in priprost meščan gladujeta in stradata. Študenti in del ofizirjev, ki so si od Jugoslavije Bog ve kaj dočakovali, vidijo dan za dnevom vedno na novo strašno korupcijo v vseh uradih, na vseh mestih, kar pa ne vidijo, to je mogočnost napredka in zboljšanja; človeki, ki so hrepeneli po svobodi in ob prevratu sanjali o republiki, vidijo, ah, ne samo to, — čutijo do srca, da se je jim sicer odvzela veriga Habsburžanov, namesto ktere pa so zdaj priklenjeni na vselej na še težje in močnejše verige. Vsi oni, ki so sanjali o ljudovladi in pravici samodoločbe, uvidijo zdaj, da se odlašajo važne volitve le dalj in dalj. Drugi pa, tista gospoda, ki si je sama vzela vso moč v pokrajinah, ne da bi vprašala ljudstvo, sedi pri polnih mizah, podprete s bajoneti! Vse to mora danes prenašati ljudstvo na Hrvaškem, na Kranjskem, ne da bi se moglo braniti, na zatilniku mu leži težak jarem, ki ga tlači na tla. To vse skup je nagibljal onim ljudim, ki v nagonu po svobodi v jugoslovanski državi zavpijejo, ki so se v Ljubljani valili proti srbskim bajonetom in ki, enako kakor obupan samomorilec, nazadnje popadejo žganje boljševizma.

Za nas Korošce so ti krvavi ljubljanski dnevi kot nek blisk svarilo, ki bo zadnjim onih, kateri danes še ne vedo, kako se odločiti, ali za enotno, nerazdeljeno Koroško ali za balkansko, brezzakonsko Srbijo, več povelje, kot vsi listi in vsi spisi. Jugoslavija, kakor je, ne more biti mirna nikoli, neprijatelji in nasprotniki, nevarnosti znotraj in zunaj. To so nam Korošcem učili dogodki zadnjih 3 tednov. Kdor svojo domovino ljubi, kdor jo hoče ohraniti nesreče, ta naj odvrča jugoslovanski nemir in prepir, jugoslovansko brezpravnost od Koroške.

Le Karavanke morejo omejiti balkanski požar!

Posvetilo.

Arnejček, Gvajček, Krašna,
Ne tako hitro, le počasi,
Blamaža vaša bo še strašna,
Razlegala se bo po mestu in po vasi.

Na Koroškem je vam odklenkalo,
Ljudstvo vam bo eno še zabrenkalo,
Gobci vaši preširoki
Bodo slabi vam preroki.

Kure nosijo po devet jajc,
Gosi, jajci po deseti
Po zimi in po leti
Arnejcu, Gvajcu, ne pa kmetu.

Cudni Arnejc, far v Žrelcu,
Mašino je izmislil
Stare babe vanjo je potisnil,
Mlade Jugoslovanke venkaj pridejo.

„Aleluja, Aleluja!“ farji Boga hvalijo,
Cono A nam sami zagotovijo,
Babam pekel v spovedi obečajo,
Če za Srba se ne odločajo.

Revolucija v Ljubljani.

17 mrtvih, 44 ranjenih.

Jugoslovanski boljševiki.

V „zlati“ Jugoslaviji je tekla kri . . .

Po poročilu „Slovenca“ (števil. 94.) so proglasili komunisti splošen političen štrajk. Množina, okoli 3000 ljudi, si je hotela prisiliti dohod v sredo mesta, pahnuti vlado in proglašiti sovjet-republiko. Na eni strani delavci vseh podjetij, na drugi vojaki, zapirajoči ceste.

„Stradajoče žene pred bajonete!“

Ni trajalo dolgo in 22 ranjenih in 13 mrtvih je ležalo na zemlji. Značilno pa je, da ljudstvo še duhovnike ni pustilo k umirajočim: „Farjev ne potrebujemo, ubite jih!“ Holandski list „Telegraaf“ poroča, da zahtevajo revolucionerji odstavo kralja Petra in namesto kraljestva proglas republike. Tudi naše mnenje je, da je vzrok cele revolucije brezdvomno najprej politična, če tudi gospodarska beda, ki sta prišle v tem slučaju vkup in pomagala ena drugi. To prevratno gibanje je zgrabilo vse dele Slovenije. Jugoslovansko časopisje podtika revolucijo komunistom, a le toliko s pravico, kot je najdel komunizem tudi pri malih kmetih hude nezadovolneže, ki so mislili na ta način izreči razburjeno nezadovoljnost proti vladi, če tudi niso prepričani komunisti. Kajti to nezadovoljnost s srbsko gospodarijo ne najdemo samo pri Hrvatih — pri teh je to že stara reč —, temveč tudi med slovenski kmeti in vojaki je že delj časa gibanje, ki ima vzrok v narodni in kulturni razliki narodov, „zedinjenih“ v Jugoslaviji. Črez noč so hoteli mogočniki in velikoglavec prisiliti jugoslovansko enoto troimenega plemena: vsekako so hoteli vresničiti svoje jugoslovanske imperijalistične namene in sanje in pozabili čisto, da se v zadnjih 100 letih ničesar ni zgodilo, da bi se kulturno in gospodarsko približali ti tri narodi eden drugemu. Torej široko ljudstvo na Kranjskem ne more zdaj naenkrat upiti: „Srbija črez vse“, kakor neka gospoda, ki najde v novi Jugoslaviji polna korita. Ni čuda torej, ko je ostalo jugoslovansko „bratimstvo“ samo na papirju, nihče se ne čudi, da ljudstvu, kakor so Kranjci in Hrvati, ni mogoče, kot brate častiti, celo ljubiti one Srbe, proti katerim je vzplamenelo velikansko navdušenje leta 1914, katere je sovražil Slovenec in Hrvat kot morilce kraljev, ljubiti one Srbe, proti katerim so se Hrvatje in Slovenci borili štiri dolga leta in ki še danes po „zedinjenju“ ne vidijo v Hrvaški in Sloveniji nič drugega kakor premagani deželi — prav bratovsko! To staro sovraštvo proti „nekultivirane Azijate in hajduke“ niti v slovenskem niti v hrvaškem prebivalstvu ne bo zginilo tako hitro in tudi tega se ne čudimo, da se hoče ljudstvo vsekako — košta kar hoče — rešiti zoprnega srbstva, ker se občuti zatiranega, v kulturi zadržanega in gospodarsko izkoriščenega.

Vsi poiskusi vladajočih velikoglavcev, zadržati revolucionerno gibanje, so bili zastonj: odredba, da se morajo hišna vrata in javni lokali prej zapreti, mobilizacija železničarjev, omejitev oziroma prepoved zborovalne pravice, vse zastonj. Sabotaže se poročajo tudi iz Hrvaškega, celo iz Srbije: „Zgodilo se je že par slučajev v beografski okolici, da so streljali na vlake. V Belgradu samem za razdrli vodovod na kolodvoru in izpustili vodo iz lokomotiv. Z dveh lokomotiv so odnesli celo dele strojev, tako da so postale nerabne. Na progi med Belgradom in Virovitico so na enem mestu razdrli tir (šine)“. Tako poroča števil. 95. „Jugoslavije“, ljubljanskega lista. Da se obrača revolucija proti velikoglavcu, nam dokaže ista „Jugoslavija“: „Ko se je predsednik bosanske zemaljske vlade vračal v avtomobilu iz Belgrada v Sarajevo: Ko je avtomobil stal pred neko hišo v Zavidoviču, je poskusil nek mož izvršiti na njega atentat z bodalom.“ V Bački — ena izmed mnogih slabih strani Jugoslavije — nastopajo precej močno madžarski prostovoljci. Na Koroškem smo pred ljudskim vprašanjem, v Parizu se bo menda tudi enkrat rešilo Jadransko vprašanje . . . Vzrokov dovolj, da postajajo celo jugoslovanski silniki vpricho teh krvavih nemirov bojazljivi.

Prej le na zatiranje narodnih manjšin v svoji prenapetosti misleč so zamudili čas, v katerem je bilo — več in bolj kakor ob kakem drugem času — treba modrih, dobro premišljenih socijalnih reform, zdaj pa stoji jugoslovanskom mogočnikom voda ali boljše rečeno, kri že črez glave:

16. aprila t. l. je začel moriti brat brata doli na Kranjskem, kje so bo končalo?

Da je ravno silna politika onih advokatov ala Breje in drugi, ki tudi našo koroško deželo hočejo spraviti v nesrečo in jo nenaravno raztrgati, doživela tak „sijajen“ fiasko, to naravno veselje nam tudi ta ljubljanska gospoda ne bo zamerila.

Naša pravična koroška reč bo zmagala, očitno je, da je Bog z nami!

Goljufija!

Kmeti, pehtarji in kejšlarji, pozor!

Begunci so se vrnili domov in jugoslovanskim apostolom laži in goljufije je padlo srce v hlače. „Največja nevarnost preti! Zadnje limanice, zadnje laži sem, kar smo zgubljeni!“ Tako se glasi alarm Čušov na Ljubljano. In k tem zadnjim limanicam, ki jih zdaj nastavlja, sliši tudi

razdelitev velikih posestev

na one, ki se izrečejo za Jugoslavijo. En tak „velik“ gospod iz blažene kranjske dežele havzira z posestvom Helldorfa, bivšega barona, na Viznoški gori (Weißeneggerberg) in išče Judaže, ki bi predali Srbom Koroško. Drugi spet havzirajo s posestvom Rosenberga, bivšega füršta, pri Doberlivasi. Žrelcu in v Rožni dolini. Povsod enake širokoustne in zavratne laži! Vse le v namen kupčije glasov, da bi ujeli neke gimpelne, kajti velikodušni so Jugoslovani le na škodo drugih, ne pa, da bi sami kaj dali. Obetajo kmetom predolgo časa Bog ve kakšne agrarne reforme. Čas mine in mine in od „reform“ in sluha ne duha, nasprotno!, kakor ljubljanski list „Jugoslavija“ piše, hodi minister za agrarno reformo večerjati k — velikim posestnikom! S tem vemo Korošci, **Koliko je ura odbila!**

Kako pa stoji stvar razdelitve koroških velikih posestev?

Art. 267. mirovne pogodbe pravi: „Posestva in pravice vseh avstrijskih državljanov, ki bivajo na zemlji prejšnje avstro-ogrske monarhije, se ne smejo ne zapleniti (vzeti) ne likvidirati.“ To se pravi, kakor vsak lahko zastopi, da je Čušom z mirovno pogodbo **prepovedano**, kar tako priprosto vzeti si posestva, še za svojo državo ne, še manj pa imajo pravico, posestva meni nič tebi nič razdeliti in dajati temu in onemu. Silna pest gre čez vse, celo čez pravico, si mislijo ti Jugoslovani, ko nimajo pravice, gredó ravbat! Svarimo vsakega, ker pride še ljudsko glasovanje, ki se izreče za Koroško. Kdo hoče potem letati k sodnji, ko se bodo potem zahtevala posestva nazaj?!

Ne jugoslovanski ravbarji in tati bodo rekli, kaj se naj zgodi s koroškimi velikimi posestvi, ne to bomo odločili

mi Korošci sami

po avstrijskih postavah, ki pravijo, da so morajo razdeliti velika posestva med kmete, pehtarje, kočarji in invalide, vsi ti imajo prvo pravico do njih, ker v Avstriji ni več ne baronov ne grofov, ki regirajo še vselej v Jugoslaviji.

Pri nas na Koroškem čez vse ljudska pravica brez Judežev!

Onkraj Karavank.

Ministri menjajo vsak dan
Danes advokat, jutri mu sledi kaplan,
Saj je Jugoslavija „zlata in bogata“,
Da ji ne škoduje ta potrata.

Kmet in delavec naj le garata,
Za Srbe, škrice, farje — brat za brata!
Ker preveč denarja mata
Se jim ga preštemplja,
Petru z njimi rit templja.

Pisker na glavo!

Neka dr. Angela Piskernik steguje svoj dolg jezik po raznih zborovanjih, vpije na vse grlo, kakor da bi ji že prišel konc koncev in upora široka svoja usta, kakor da bi ne imela

več sape. Njen doktorat je gvišno naredila doli na Balkanu kje, namreč doktorat laži in prevar in zavijače, le doktorat poštenosti ne, kajti kot prava hujskačinja trosi okoli gnoj in laži, ki si jih je svojčas nabrala onkraj Karavank kakor berač uši. Poštenega boja se nam Korošcem ni bati in ne bati resnice! A proč z podlim obrekovanjem in proč z lažmi! Frajlica, ki se tako šopirite, ki ste „študirana“, zakaj pa ne poveste ženskam, da ostanejo v vaši „zlati, blaženi“ Jugoslaviji brez vsake pravice?! Tu postane vaš dolg jezik pa kar majhen, kaj? „Stimmvieh“ pač potrebujete, kaj? Mi bi vam le svetovali, da porabite vašo umetnost v kuhinji, kar bo moža gvišno bolj veselilo. Kaša, ki se kuha na Koroškem, je zelo vreča, frajlica pazite, da se ne opečete vaše snežne rokice.

Pisker na glavo in jezik za zobe!

Gospodična, ne zamerite nam fini ton, saj je pristen po vašem prijatelju, velikovškem „Korošču“!

Sirovost.

Jugoslovanski hujskači obetajo in obljubujejo tudi našim invalidom plavo od nebesa, kako dobro se bo jim godilo v beli Jugoslaviji, kako dobro se bo za nje skrbelo. Ja, limanice! Ze enkrat smo razsvetlili tudi to jugoslovansko temo in priobčili iz kranjskega lista „Domoljuba“ obupen klic ubogega invalida o svojem in svojih tovarišev žalostnem gmotnem stanju: „Sedaj ni več mogoče invalidu življenje, če tudi najslabeje! Dosedaj ni še nihče storil koraka za nas siromake. Dosedanja vlada je morala bolj skrbeti za kapitaliste in verižnike kot za invalide!“

In se je morebiti zadnji čas poboljšalo. Ne! V ljubljanskem „Napreju“ beremo (štev. 88.):

„**Pojdi k Francu Jožefu**“ je rekel predsednik bosanske vlade nekemu invalidu, ki je prosil pri njemu podpore.“

A tako! Zato je bil invalid dober dovolj, da se je boril za domovino, boril tudi za tega predsednika bosanske vlade! Bil je dober dovolj, da je postal invalid za gospoda, zdaj ga pa preganjajo kakor bi bil najhujši berač, ko prosi vendar samo majhno podporo. Kaj more on zato, da je invalid? Ti jugoslovanski silniki menijo morebiti, da je bilo za vsakega invalida vse trpljenje, vse bolečine le — veselje. Oho gospodje! Tudi vam bo odbila še ura!

iz zasedenega okrožja.

Velikovec.

Dekla pri Reinegger-ju (Brückl) je od jugoslovanske zandarmerije bila dobila dovoljenje, da sme na Trušnje (Trixen). Ko je tam prosila vahtmeistra, ali sme na Velikovec k svojem fantu, ji je to odrekel, ker se mu ni dala. Okoli polnoči pa je prišla patrula in jo peljala do demarkacijske linije nazaj! Jugoslovanski financar, ki je sam to pripovedoval, je rekel: „Tako se godi pri nas; vsak meni, da je svoj gospod in dela in ravna le po svoji volji, glavna stvar je, da dobi kaj za se!“

Važenberk.

„Mi vstajamo, one je pa strah“, je končal „Mir“ v starih časih skoro vsak spis, ne da bi vnaprej čutil, da se bodo te besede uresničile le na njegovim podrepnikom! Čim bolj se bliža ljudsko glasovanje, tem bolj je ljudstvo za enotno Koroško, tem manjši postajajo sovražniki.

Kako pomagajo domovini zvesti Korošci brez razlike stranke sosedu, ko je treba, kaže prizadevna pomoč pri obdelovanju posestva Rak, katerega so Jugoslovani bili opustošili in oropali. Kmetje iz okolice in velikovski meščani dajo dan na dan 8 parov konjev. Značilno pa je za Jugoslovane, kako da čutijo o pravici in pravu, da so se oškodovani familiji le smejali!

Podljubelj.

Gospa Korenjakova pridno za „zlato“ Jugoslavijo agitira in požera vse, kar je koroško ali nemško. Na podel način laži Avstrijo v blato. Nekemu delavcu je postalo to enumno, obliil je jo, kakor je velika in široka, z vodo, da je bila videti kakor škópana coprca. Plašno je ušla hitro in urno, da je cokle zgubila.